

Слѣдъ всичко това би могло да се направи една бѣлѣжка и то въ смисълъ, че Ботйовъ не е опрѣдѣлилъ ясно отъ гдѣ може да се очаква по-силенъ хуморъ, и при какви общественни и литературни условия, освѣнъ наличността на единъ талантивъ писател-хумористъ, е възможна една жилава сатира, единъ бичъ, който да троши надвѣ общественнитѣ недъзи.

Хуморътъ играе ролята на киселина въ обществения организмъ, когато сж се създали всичкитѣ противоядия въ неговата утроба, и когато тоя организмъ е прѣдъ прага на сѣдбоносни катастрофи . . .

IV.

Всѣки единъ художникъ-поетъ е творецъ и на езиковни форми.

Въ това отношение Христо Ботйовъ има извѣстни заслуги въ развоя на новобългарския книжовенъ езикъ не толкова по това, че той е вземалъ или не участие въ схоластичнитѣ спорове на българскитѣ филолози, колкото по това, че той даде насока на нашия художественъ стихъ и проза, сътвори тѣй да се каже българския художественъ езикъ.

Въ неговитѣ съчинения ние намираме на четири мѣста да се произнася поетътъ върху „езикътъ“ на нѣкои професионални ужъ писатели, който е билъ поварварски отъ източния варваризмъ, и на едно мѣсто

нарича „теле“ и то по случай на „глупоститѣ“, които писалъ въ своята „пачавра“ в. Михалъ, Г. З. излива и съ възмущение заявява, че писаното въ Михалъ противъ Л. Каравеловъ било писано лично отъ Ботйова. Г-нъ Ст. Заимовъ не ни дава никакви непосредствени доказателства, освѣнъ своето голо твърдение. Докато не ни се дадатъ реални доказателства ние ще твърдимъ, че г. З. е казалъ въ Мсб. I. стр. 231 — 2. една лъжа. Ботйовъ не е могълъ да има нищо общо съ „умственото състояние“ на в. Михалъ. Горнята бѣлѣжка говори повече отъ всичко.